

Страждання

Володимир Ліпкан

Чому песимістичною настільки є *література*:

То є тенденція чи лячний спадок і культура,
То є стражденний і зрадливий небокрай,
Або ж то спротив? Мұзико, заграй!

Чому всі книги пишуть про **страждання**?

Страждання: в юності, у зрілості, в житті,
Одвічне горю і журбі плебейські потурання,
Ось так у злиднях книги, ніби як в житті.

Страждання: від держави, праці і кохання
Від щирості у дружбі, старості і сповідання.
Страждання від розумних, бідних і дурних...
Куди не кинеш оком — бачиш лиш таких.

Здебільшого про що читаємо в книжках?

Чому дітей у школі відтепер навчають?

Як хтось, колись "біднесенький" страждав в віках,

І це є приклад? ЩО ЩАСЛИВІ НЕ БУВАЮТЬ?

Вони страждали, все пережили,
Тепер і ми успадкували естафету?

То годі! Ми — шановні читачі,

МИ ІНШЕ ХОЧЕМ, ІНШОГО ПРЕДМЕТА!!

Про *радість, щастя і кохання*,
Про *щирую, чарівную любов*,
Про те, як зрання до смеркання
Плекали один одного ми знов і знов.

Про *миті незабутні* в вирії життя,
Про той *вогонь*, що спалював нещадно,
Література — шлях в омріяне буття
Щасливим бути аж ніяк не складно.

Писати треба про *добро*,
Про *щастя, радість і любов без краю*.

Нести жаринку і в серця людські тепло,
Бо ми — провідники до щастя небокраю!

14.08.2024